

**SZENTJÁNOS
MEGVÁLTÁSA**

rockopera

librettó

Rátai János

1986

A zeneszerző vallomása

Az első élmény az első találkozás. Rátai János darabja mellbevágó élmény, különös találkozás.

Eleve különös már az is, hogy darabnak, önálló színműnek, drámának, tragédiának érzem, miközben elementárisan sugallja, hogy kiegészülésre vár: várja a párját, a másik felét, az általa felszabadított, számára születendő zenét.

Különös, azért is, mert olyan - megrögzött előítéleteink szerint - egymással ellentétes tulajdonságokat egyesít, melyek egyetlen műben való harmonikus együttélését eddig el sem tudtuk képzelni, de amelyek összetalálkozását mindenki legbelül - a konvenciók nyomorító hatalmától mindörökké érintetlen őstudat tartományában - talán mindig is remélte. Az egyik ilyen „ellentétpár” a mű komolysága, mélysége és ezek mellett - nem átalom kimondani - populáris érthetősége. A komolyság és mélység nem más, mint a szerző szakmai önbecsülése és intellektuális bátorsága, hogy a maga taposta gondolati úton a maga választotta dramaturgiát követve végigmenjen, és bárhová vezessen is ez, felismeréseinek összes konzekvenciáját le merje vonni. Ez a darab úgy következetes és következetességében „kegyetlen”, hogy nem téved „filozofálásba”. Azért nem, mert minden intellektuális, erkölcsi problémája húsba-vérbe vágó konkrétságban jelenik meg, gondolatisága és moralitása nem a kimondott szóban, hanem a mű által keltett élményben érvényesül. És ez már egy másik, csakis ebben a darabban kibékülő belső ellentét: a hihetetlenül erős érzelmi töltésben testet öltő gondolatiság, a minden érzékünket elementáris ingerekkel bombázó elvont tartalom jelenléte.

És végül, ami számomra a legfontosabb: az előbbiekből fakad a műnek a formai korlátokat is felborogató jellege. Talán ez így nem is pontos, hiszen nincs ebben a darabban semmi lázadó vagy „felborogató” akarat, itt az építő és egyesítő szándék érvényesül, s követeli a magáét. Zeneszerzőként úgy hallom, olyan zenét sugall, olyan zenét kíván, sőt ki merem mondani: olyan zenét teremt ez a darab, amely túl van a könnyű- és a komoly műformák minden szembeállításán. Ehhez a drámához olyan zenét hallok, melyet nem lehet sem a musical, sem az opera kategóriájába beszuszakolni. Itt most valami merőben újnak kell létrejönnie.

Alapvető élményem: találkoztam azzal a librettóval, amelyből - ha elkészül a teljes mű - igazi zene, igazi színház, igazi zenés színház születhet.

Madarász Iván

I. felvonás

1. szín

Nyitott színpad, vízszintesen két részre osztva. Az alsó rész a színpad egészét betölti, a felső kb.3 - 3 és fél méter magasságban kezdődik, és mint egy galéria, az alsó szintnek mintegy egyharmadáig jön előre. Lentről két vaslépcső vezet fölfelé: a jobb oldali hátulról előre, a másik fordítva. Alsó szint: börtöncella. A legegyszerűbb jelzés: négy szürke vasrács, a tetején is lefedve. Akkora ketrec, hogy körülötte szűk folyosó maradjon a legszükségesebb mozgásra. Felső szint: fekete korlát, fekete ajtóval: IGAZGATÓ. Ami a korlát mögött van, fekete függöny takarja.

Előzene

Az első szint szereplői közül a rabok beszállingóznak a színpadra, civil mozgással, mintha függöny mögött az utolsó simításokat végeznék. Ruházatuk: szürke zubbony, nadrág, bakancs, fekete öv. Arcuk sárszürke, szemük, szájuk körül vörös karika. Nézegetik, minden rendben van-e a helyén, apró igazítanivalókat találnak, mutatják egymásnak, kijavítják. Ugratások, biztatások, nyugtatások. A kép lassan megáll, mindenki felveszi a helyét és helyzetét a játék kezdetéhez.

Elegáns úr érkezik, néhány kimért tenyérütéssel jelzi a színpad felé, hogy kezdődhet a játék, majd el. Seggrepacsi indul, pantomimszerű mozgással.

Börtönőr érkezik, maga előtt tuszkolva Szentjánost. Börtönőr ruházata: fekete ing, csizmanadrág, csizma. Maszkja: mint a raboké. Arca: mézsfehér, bármi jelzés nélkül. A Börtönőr belodítja Szentjánost a cella közepére.

Őr:	Boxer!
Boxer:	Jelen! (kiáll)
Őr:	Bulldog!
Bulldog:	Jelen! (kiáll)
Őr:	Rattler!
Rattler:	Jelen! (kiáll)
Őr:	Dingó!
Dingó:	Jelen! (kiáll)
Őr:	Korcs!
Korcs:	Jelen! (kiáll)

Őr: Ez itt az új lakó az ólban.
pedigrés gyilkos ő is,
mint bárki köztetek.
A falka, melyben eddig
tíz évet letöltött
büdös lett őneki.
Kényes, mint egy herceg,
tisztá, mit egy szent,
Kapjátok el, hogy megtanulja,
a törvény mit jelent.

Rabok: ||:Gyöngyélet a börtönélet,
gyöngyélet a börtönélet
ó, ó, hohó, hó :||

- Félteve óvnak minket őrző kezek
 - adjunk nekik hálát érte , jó emberek!
 - Smasszer apó!
 - Smasszer apó!
 - Smasszer apó, ó a drága,
 ő nem télapó!
 ||: Gyöngyélet a börtönélet,
 gyöngyélet a börtönélet
 ó, ó, hohó, hó :||
 - Tanuld meg a törvényt:
 a törvény nekünk kuss!
 - szerintem ez így jó, hidd el,
 így logikus.
 Kuss - kuss - kuss - kuss
 kuss - kuss - kuss - kuss!
 - ó, ez így jó, hidd el
 így logikus.
 Megszokhatsz, de meg nem szokhatsz!
 Gyöngyélet a börtönélet,
 gyöngyélet a börtönélet.
 Megtörhetsz, vagy megdögölhetsz.

Szentjános tüntetőleg félrevonul.

Zene

A rabok laza, szabálytalan kört vonnak Szentjános köré. Kezüket feléje nyújtják, de aztán a karmolás, a fojtás fenyegető mozdulatát imitálják.

Boxer: Jöjj közénk, hát ne legyél már idegen,
 légy a fény a megalázott sziveken,
 együtt: ó jöjj közénk, te tiszta fény,
 ártatlan Szentjánosunk!
 Bulldog: Légy a fény a megalázott sziveken,
 szenvedőnek te legyél a kegyelem!
 Együtt: ó jöjj közénk, te tiszta fény,
 ártatlan Szentjánosunk!
 Rattler: Szenvedőnek te legyél a kegyelem,
 jöjj közénk, s én beteszem meg kiveszem,
 együtt: ó jöjj közénk, te tiszta fény,
 ártatlan Szentjánosunk!

A mozdulatok egyre fenyegetőbbek, a felsőtestek hullámozása egyesíti a falkaerőt. Mikor Rattler a „beteszem meg kiveszem” szöveghez ér, Bulldog megragadja Szentjánost, a kör közepére rántja. Szentjános e rántás lendületével kapja fel maga alól a stokit és csapja le támadóját, hogy az nyomban elterül. A rabok szétrebbennek.

Szentjános: Ne merj többé hozzám érni,
 beled rögtön kinyomom,

te pondró, lárva, féreg!
 Megnyuvasztlak, mint egy macskát,
 kezedbe adom a gyomrod!
 Patkányokkal elvegyülni
 bűzös lében nem fogok!
 Engem vár az élet!
 Nem törnek meg, míg csak élek,
 szabadnak születtem én!
 Irgalom, istenem,
 nyújts felém menedéket!
 Édes istenem, légy velem.
 Hiszen ártatlan vagyok!
 Igen, ártatlan vagyok!
 Igen, ártatlan vagyok!

Körtánczene kezdődik, mit az előbb. Első nagyjelenet. A rabok körberendeződnek. Vaduló zene, vaduló tánc. Egyszerre nekironatanak Szentjánosnak, agyba-főbe püfölik, nyomják orrba, szájba, fülbe, farba. A brutalitásnak az ő megjelenése vet véget. Mindenki dermedten úgy marad, ahogy volt. Bulldog feltápáskodik, Szentjános vonagolva a földön. Az ő szétvetett lábakkal, némán áll. Kezében gumibot.

Börtönkín-zene. Lánccsikorgás, vasajtó nyikorgása, dübörgése, csapódása, hörgés, sikoly, tompa pufogás stb.

Az ő gumibotjával egymás után rámutat Boxerre, Bulldogra, Rattlerre, Dingóra, Korcsra, külön állítja őket.

Korcs: Mi jófiúk vagyunk, jelentem,
 jó fiúk vagyunk mi, kérem,
 ó, ó, óho hó.
 Dingó: Ó a rosszfiú, jelentem,
 őt kell megbüntetni, kérem,
 ó, ó, oho hó.
 Korcs: Mindenkit hülyének néz ez az alamuszi.
 Dingó: Azt hiszi, a mamucika hazaviszi.
 Korcs: És ez az örült vaker:
 ártatlan vagyok, ártatlan vagyok!
 Dingó: Az édes kurva jó anyádnak
 be is adhatod!
 Együtt: Megszokhatsz, de meg nem szökhetsz!
 Gyöngyélet a börtönélet,
 gyöngyélet a börtönélet...
 Megtörhetsz vagy megdögölhetsz!
 Ör: Kuss!

Zene: fátyolos, sírontúli

Szentjános éled. Pantomimszerűen, mint aki nincs eszénél, kezd körbejárni, mindegyik rab felé tesz valami furcsa, kiismerhetetlen mozdulatot, a zene gyorsul, vele Szentjános tánca is, de marad szögletes, szakadozott, majd amikor már fokozhatatlan, egy üvöltéssel megragadja Boxer nyakát. Az ő szó nélkül mögé lép, és gumibotjával leüti.

Mintha elvágta volna, elsötétül a világ.

Rabok: Gyöngyélet a börtönélet,
gyöngyélet a börtönélet,
ó, ó, oho hó.
Féltve óvnak minket őrző kezek
adjunk nekik hálát érte, jóemberek!
Smasszer apó
Smasszer apó
ó, a drága,
ő nem télapó.

Börtönorvosi szoba. Berendezése némiképp hasonló az előzőéhez, de most a rács fehér és a közönség felől nyitott. Fehér vaságy, leterítve lepedővel, fehér íróasztal, orvosi szekrény, benne műszerek, üvegek. Doktornő az íróasztal mellett ül. Az őr érkezik Szentjánossal, belöki a szobába. Szentjános térdre rogy, úgy marad. A Doktornő ruházata: fehér nadrág, tunika, tenyérnyi széles fehér övvel. Mint egy karateruha. Arca, haja, maszkja, mindene természetes, életszerű.

Őr: Állj fel, gyilkos, ez nem templom!
 Talpra fel, míg szépen mondom,
 térjél észhez már!
 Utoljára mondom szépen,
 ha nem használ, hát beléd vésem:
 Kemény a törvény, rideg a rács!
 Kemény a törvény, rideg a rács!
 Keményen ér a simogatás!

Szentjános: Irgalom, istenem,
 nyújts felém menedéket!
 Édes istenem, légy velem,
 hiszen ártatlan vagyok!
 Igen, ártatlan vagyok!
 Igen, ártatlan vagyok.

Az őr megragadja Szentjános haját, úgy próbálja felrántani.

Őr: Keményen nyúlok a tököd alá.

Doktornő: Csendesen, törvény úr,
 csendesen, kis önfegyelem!
 Bízva rám, míg felgyógyul
 és talpra áll az én betegem!
 Bármit tett is ő itt beteg.
 Védelmemben áll.
 Csendesüljön, arra kérem,
 amíg kívül vár!

Kitessékeli az Őrt, aki leplezetlen indulattal távozik. A Doktornő visszamegy Szentjánoshoz, letérdel szemben vele.

Mindig van remény,
 ha nincs is már erőd,
 ne térdepelj
 a sors előtt!
 Mindig van remény,
 ha minden romba dőlt,
 de hinni kell,
 hogy lesz erőd!
 Nehéz volt az életed, azt jól tudom.
 Könnyíts hát a szíveden, én hallgatom.
 Próbálj bennem hinni, kérlek,
 bízzál bennem, hadd segítsek...

Szentjános: Mindig van remény:
 penészes szóvirág!
 Börtön falán
 szépen virít!
 Mindig van remény,
 ezt én is mondanám,
 csak élnél át
 félelmi kint!
 Meddig kell még bírnom ezt az életet!
 Meddig küldik rám a kínzó rémeket!
 Kötnének fel inkább végre,
 ültetnének villanyszékbe már!

Doktornő: Ki vagy te? Mondd el nekem!
 Mondd el bátran hát!
 Mondd el, kérlek, bátran, bátran!

Szentjános: Ki volnék? Nem létezem!
 Nem is voltam tán!
 Nem tudom, mit vártam,
 mindig körben jártam,
 mindig körbe-körbe jártam,
 nincs már remény!
 Egyszer volt egy életem,
 aztán elvesztettem mindenem,
 a szívem megfagyott.
 Nincs már nékem életem,
 csak lélek nélkül létezem,
 talán ember sem vagyok.
 Én már
 Tíz éve nem vagyok,
 tíz éve rothadok,
 tíz éve temetnek,
 tíz éve taposnak rám!

Nézzem velem szembe az az ember,
 aki úgy érzi, fölöttem áll!
 Cseréljünk sorsot!
 Hadd lássam, mire megy!
 Lesz-e belőle díszpolgár?
 Még csecsemőként
 - mint elhagyott árvát -
 a törvény vett kézbe.
 És mit adott?
 Hazugság, erőszak, félelem, s végül
 saját kezébe
 visszajuttatott.
 Ítélet: húsz év! Istenemre
 vallom, hogy gyilkos nem vagyok.

De ott voltam, mikor az uzsorást megölték,
s ezért a részem vállalom.
Isten előtt.
De tetteimről
embernek
el nem számolok.
Isten a bírám, a mindent látó,
Az emberi szó csak rágalom.

Doktornő: Ember. Annyi van, akár a tenger.
Ember. Kimondva pusztá szó.
Ember. Talán én nem vagyok ember?
Ki tudja, ki a rossz és ki a jó!

Szentjános: Ember! Azt hiszed, mindenki ember?
Ember! Kimondva pusztá szó!
Ember! Talán még te sem vagy ember,
akármit mondasz, csak rágalom.
Ember van annyi, akár a tenger!
Embertől sötét a földgolyó.
Embertől nem vagyok én sem ember,
vagy hogyha az vagyok,
akkor hát embernek nem lenni volna jó.

Doktornő: Ki vagy hát!? Mondd el nekem!
Mondd el, bárhogy fáj!
Másképp nincs esélyed,
mondd el bűnöd, hadd segítsen,
hadd találjon rád a béke,
a feloldás!

A börtönigazgató, Bunker érkezik a felső szintre. Fekete öltöny, mellény, nyakkendő, fehér ing, keménykalap, fekete pelerin. Feje bunker formájú, kopasz, betonszürke. Szeme körül fekete karika, szája lőrés formájú fekete sáv. Felsiet a szobájába, az ajtón belépve elhúzza a fekete függönyt, amely idáig a galériát eltakarta a közönség elől. Fejhallgatót tesz föl. Íróasztalán monitor - bekapcsolja, érdeklődve nézi. A lenti eseményeket követő reagálásaiból kiderül, hogy a monitor mire való.

Szentjános: Bűn és feloldás!
Ez rögeszme!
Kettőnk közül te vagy beteg!
Bunkerfejű torz hatalommal
- tudhatnád - nincs mit kezdened.
A feloldás ott van,
ahol a pénz!
Hogyha pénzed van,
rád talál.
Ha igazán gondolod, hogy segítesz,
tedd, amit kérek!
Hallgass rám!

A gyilkost, aki az
 uzsorást megölte,
 elfogták, porlad rég.
 Ott voltam. Igaz
 nem mint bűntárs,
 ahogyan ő vallott ellenem,
 de tudtam, hogy mit tesz.
 Rajtavesztett.
 És a pénzt
 nem volt nehéz
 a halottól megszerezni.
 A rejtekhely itt van.

Az íróasztalhoz megy, valamit ír egy papírlapra.

Ez a remény.
 Ez a feloldás.
 Ez az esély.
 Keresd fel, kérlek, térden kérlek,
 menj ide el a pénzemért.
 Így szól a törvény:
 fél időn túl
 bármelyik rab felmenthető.
 Minden a Bunker szándékán múlik,
 és szándéka kenhető.

Doktornő: Ez képtelenség!
 Hogy gondolod,
 hogy véres pénzen
 az igazságod
 megválthatod!
 Törvényes úton is
 van még esély,
 hisz minden bűnöd, mit
 elkövettél,
 megszenvedted rég.

Szentjános: Megszenvedtem az életem,
 hát miért olyan reménytelen,
 hogy valamit értem megtegyél?!
 Kezedben van az életem,
 de te nem segítesz énnekem,
 neked egy frázis többet ér!
 Megszenvedtem az életem,
 hát mondd meg, a bűnös mit tegyen?!
 Neked egy élet mennyit ér?!
 Kezedben van az életem,
 de te nem segítesz énnekem,
 rohadok pusztá elvekért,
 és te

tűröd, hogy aláznak,
 tűröd, hogy gyaláznak,
 tűröd, hogy gyötörnek,
 tűröd, hogy megölnek,
 tíz éve nem vagyok,
 tíz éve rothadok,
 tíz éve temetnek,
 tíz éve taposnak rám!
 Életfogytig kárhozottan,
 állatként is átkozottan,
 tört derékkal, térden csúsza
 tengek én.

Nincs menekvés, körben járok,
 ködbe veszve köddé válok
 holt igazság véghetetlen
 hótengerén.

Mindegy, mért kell megszenvednem,
 épp elég bűn nyomja lelkem,
 nincsen kiút, azt se kérdezd,
 ki vagyok én!

Végenyészet, véres álom,
 végy magadhoz, menni vágyom,
 vissza nem tart többé semmi ...

Odaugrik a szekrényhez, felrántja az ajtót, kikap egy orvosságos üveget, lecsapja az alját, és a csonkkal felhasítja a csuklóján az eret. A doktornő csönget, Őr be, lefogja Szentjánost, Doktornő bekötözi, Szentjánost elviszi az Őr.

Zene

A Doktornő egyedül maradt.

Doktornő: Ki mondja meg, hogy bűnös ő vagy áldozat?!
 Mi lesz a vége? Kínhalál és kárhozat!
 Ki mondja meg, hogy mit kell tenni,
 minek nevében hagyjam veszni őt?!

Fokozatosan sötétedik

Zene

Sötét

Az apa lakása. Berendezés hasonló az első kettőéhez, de itt a rács égszínké. Egy-lét kép a rácsra akasztva, esetleg néhány bútordarab. Az apa kék munkásöltönyben, kihajtott fehér inggel. Arca természetes, emberi. Augusztus arca természetes, gödör haj, szakáll. Fehér selyeming, nagy kihajtott gallérral, fehér pantalló, egészen sötét meggybordó mellény, szívalakra emlékeztető szabással. A Doktornő ruházata azonos az előbbivel, de most: Augusztus mellényével azonos színű öv.

Előzene: Szép, jó világ

Doktornő: Jó apám segíts,
 mondd meg, mit kell tennem!
 Ha nem segítek, elvesz,
 ha segítek, elveszek.
 Egy ember, aki megszenvedte
 minden bűnét, tettét,
 s most rajtam áll, mi lesz a sorsa:
 veszni hagyjam? visszaadjam
 szájalmas életét?

Apa: Lányom, én csak apád vagyok, nem bírád.
 Sem helyetted, sem feletted én nem dönthetek.
 Tán jobb lenne, ha a dolgot másokra bízod:
 a törvényes keret
 ott az ész felett.
 De bárhogya lesz, én melletted állok,
 hogya kell, őrződde válok,
 semmi tőlem nem szakíthat el.

Doktornő: Kedvesem, segíts,
 te mondd meg mit kell tennem,
 ha nem segítek, elvesz,
 ha segítek, elveszek.
 Véres pénzen hogya váltsam meg
 minden bűnét, tettét?!
 De rajtam áll, mi lesz a sorsa,
 hisz ő is ember, ha ember módra
 élheti életét.

Augusztus: Kedves, én a párod vagyok, nem bírád,
 sem helyetted sem feletted én nem dönthetek.
 Tán jobb lenne, ha a dolgot másokra bízod:
 a törvényes keret
 ott a szív felett.
 De bárhogya lesz, én melletted állok,
 hogya kell, őrződde válok,
 semmi tőled nem szakíthat el.

Doktornő:
 Szép, jó világ,
 ahol egy emberért nincs mit tenni!
 Szép jó világ,

Apa, Augusztus:

ahol a bűnnek kell erénynek lenni!
Szép, jó világ,
mondd, így mivé teszel!

Szép, jó világ,
hogyan lehet benned tisztán hinni,
szép, jó világ,
mikor a törvényt meg kell venni,
szép, jó világ,
mondd, így mivé teszel!

Szép, jó világ,
ahol a nőnek kell öltre menni!
Szép, jó világ,
miért kell mindent tönkretenni!
Szép, jó világ,
mondd, így mivé leszel!

Szép, jó világ!
Szép. Jó világ!
Szép, jó világ!
Mondd, így mivé leszel!

Kórus, tánckar

Apa: Édes lányom, gyermekem,
hallgass kicsit rám!
A titok, melyet felfedek most,
hidd el, nekem is fáj.
Most sem mondanám,
de jól tudom, az idő sürget,
nem várhatok tovább.
A gyilkos ... vagyis a férfi ... tehát ki
általad most menekülést vár,
édes testvéred.
Testvérbátyád.
Ez az igazság.

Úgy igaz, ahogy szeretlek,
bár vér szerint te nem vagy gyermekem ...

... hallgass, lányom, hadd mondjam így még:
„édes gyermekem”,
de meg kell tudnod: nem az szült, kit
eddig anyádnak hittél,
és nem én nemzettelek.

Ne vágj közbe, hadd mondjam végig.
Halott anyád, s magam

Bárhogy lesz, melletted állok.

Hogyha kell, őrződde válok.

Semmi tőled
nem szakíthat el.

Apád (párod) vagyok, nem bírád.

A dolgot másokra bízod.
A törvényes keret
ott az ész (a szív) felett.

Melletted állok.
Őrződde válok.
Semmi tőled
nem szakíthat el.

szülőid nem vagyunk.
 Szeretetházból vettünk ki téged,
 így lettél nekünk
 mag nélkül magzatunk.
 És érdekedben okosnak úgy találtuk,
 te semmit meg ne tudj,
 ki volt apád, anyád, testvéred,
 rejtse, miként a kút,
 pecsétetes hét titok.

Doktornő: Ne mondd tovább, apám,
 ne mondd, az istenért!
 Az nem lehet, hogy képes voltál
 elszakítani
 testvértől a testvért!
 Az nem lehet, hogy azt hihetted,
 van elég mentség és ok
 hazugságban felnevelni
 engem, a lányotok!
 Ha valóban az vagyok!

Apa: Gyermekem, ne vádolj!
 Ítélni nincs jogod!
 Amit tettünk, tiszta szívvel tettük,
 s tévedni emberi dolog.
 Majd ha kell,
 akinek kell,
 elszámolok.
 És szeretlek változatlan,
 mint saját lányomat.

Doktornő: Sajátod, igen, de nem tulajdonod!
 Akire te most hivatkozol, hogy
 elszámolsz, ha kérdez,
 irgalmas lesz hozzád.
 Imádkozom érted.
 De irgalmas jó úristen az égben!
 Hát nem tudtad, hogy én ember vagyok?!
 Tetteinkért, tévedéseinkért
 nem sejtetted, kinek tartozunk?
 Ember ellen téved, aki téved.
 Embernek tesz rosszat a gonosz!

Apa: Ha így érzed, ítélkezz!
 Magam védeni nem fogom.
 Tagadj meg, lányom, tessék!
 Na tessék! Vágj pofon!

Mert akkor mást mi nem tehattünk érted.
 Téged vagy senkit, így szólt a papír.

Választottunk, és isten látja lelkem,
 az én arcomat ma sem borítja pír.
 Sokszor van úgy, hogy bármily tiszta
 legyen is bennünk az indulat,
 két rossz között nincs jó válasz,
 ilyen az élet. És boldog az,
 kinek a kisebb rossz marad.

Így hát azt mondom: volt, ami volt.
 S van, ami van. Te gyermekem
 maradsz örökre. Ez jogom.

Nem hiszem bár, hogy volna esély rá,
 de próbáld meg, mentsd, ami menthető.
 Szabadítsd ki bátyád, ha úgy áll a sorsa,
 hozd haza. Nálam otthont kap ő.

Mondom: ha menthető.

Doktornő: Úgy legyen!
 Nekem ennyi elég.
 Úgy legyen!
 Magasságos isten, úgy legyen!

Mindig van remény,
 ha nincs is már erőd,
 ne térdepelj
 a sors előtt!
 Mindig van remény,
 ha minden romba dőlt,
 de bízni kell,
 hogy lesz erőd!

Bennem bízz, emeld fel fáradt arcodat!
 Bennem bízz, én vállalom a harcodat!
 Bennem higgy, ha nem hisz senki,
 bennem higgy, nem hagylak veszni én.

Az igazságnak győzni kell,
 ha nincs is már erőd,
 győzni kell, ne térdepelj
 a sors előtt!
 Az igazságban bízni kell
 minden rossz fölött,
 győzni kell, győzni kell, gyűjts erőt!

További szövegvariációk, kórus, tánckar, pátosz, hacacaré, kisfinálé, vége az első felvonásnak.

II. felvonás

1. szín

Cella, fölötte igazgatói szoba. Szentjános sebzett csuklóján hatalmas kötés, karja felkötve.

Előzene

Bulldog kirántja a közönségnek háttal ülő Szentjános alól a stokit, az leesik a földre, felugrik, hogy nekimenjen támadójának, de közben Korcs kést nyom

Az igazgató a karosszékben pöffeszt, lába az íróasztalon, unottan lapoz egy monumentális pornó magazint, konyak, szivar, a fejhallgató az asztalon, a

Bulldog kezébe, s a nekiszégeződő penge egy pillanatra megtorpantja Szentjánost. Ezt a megtorpanást kihasználva lerohanják, kezét hátracsavarják. Rattler ezalatt feláll a stokira, nadrágja szárát felgyúri, infantilis pózt vesz fel, és orrát piszkálva, óvodás mórrikázással szaval.

Rattler: A kis herceg. Ismeretlen költő verse

A kis herceg jaj de herceg,
lelke mint a fehér hó,
édes herceg, ne légy délceg,
leszarni minket nem való.

Elengedik Szentjánost, de Bulldog a késsel sakkban tartja.

Boxer: Jöjj közénk, hát ne legyél már idegen,
vedd észre már, hogy mi a törvény idebenn!

Mind: Ó jöjj közénk, te tiszta fény,
ártatlan Szentjánosunk!

Bulldog: Vedd észre végre, mi a törvény idebenn,
vedd észre már, mert a tojásod kinyesem!

Mind: Ó jöjj közénk, te tiszta fény,
ártatlan Szentjánosunk!

Bulldog a kést előre tartva közeledik Szentjánoshoz, az egy villám mozdulattal kirúgja a bököt, állcsúcson csapja Bulldogot, az nyüszítve kifekszik. Szentjános felkapja a kést, úgy várja a falka támadását. Börtönőr be, ott látja Szentjánost, kezében a késsel. Szó nélkül int a gumibotjával. Szentjános, Őr el.

Börtönkín-zene

Furcsa, vonagló, mocsárszöld árnyékfigurák jelennek meg és indázzák be a rácsokat, együtt jajgatva, sóhajtva, szenvedve, kínlódva a zenével.

Az alsó szint elsötétül

monitor kékes fénye villog. Bunker időnkét rá-rápillant, de semmi érdekeset nem tapasztal, ami lekötné a figyelmét.

Bunkert kezdi érdekelni a „műsor”.

A doktornő érkezik. Kezében papírtekercs, átnyújtja Bunkernak, az szétnyitja, olvassa.

Doktornő: Azzal a kéréssel
járulok eléd, hogy
szerencsétlen szenvedőmnek
szabadulást nyerjek.
Folyamodom életéért,
ki bűnben találtatott,
elíteltetett,
néki meg nem
kegyelmeztetett.
Én, mint lelki orvosa,
titkainak, vágynak ismerője,
védelmére felhozom, hogy
bűnösségét rég megbánva,

vétkeiért vezekelve
isten és ember lőtt
jogaira érdemes, de
megtérésre nincs reménye,
teste, lelke gyengül,
nyomorítja száz
megpróbáltatás ...

Bunker: Találj ki valami mást!
(közbevág) Édes gyermekem,
milyen naiv szöveg!
Nem bánunk-e atyailag
minden bűnözőnkkel?
Azt írod itt: testi-lelki
megpróbáltatás.
Hidd el, én melletted állok,
azt ajánlom:
találj ki valami mást!
Megértjük egymást, gyermekem?
Találj ki valami mást!

Feláll, kitessékeli a Doktornót a tekercsével együtt.

Szentjános visszaérkezik a cellába.

Rabok: ||: Gyöngyélet a börtönélet,
gyöngyélet a börtönélet,
ó, ó, oho hó :||
- Féltve óvnak minket őrző kezek!
- Ettől vagyunk mindannyian
egészségesek.
- Doktor néni, fáj a péni!
- Doktor néni nézi, nézi,
meghipnotizál.
- Aludj szép csendesen,
miről álmodsz, szívem?
- Mikor a farkad dagad,
rázd meg magad,
- de segítség is bőven akad.
Megszokhatsz, de meg nem szokhatsz!
Gyöngyélet a börtönélet,
gyöngyélet a börtönélet,
megtörhetsz vagy megdögölhetsz!

A Doktornó érkezik. Kezében az előbbi tekercs,
megint átadja Bunkernak.

Rattler: Jelszó: a gyönyör nem erőszak,
de az erőszak gyönyör!

Zene

Egyszerre támadnak Szentjánosra, ő szétszórja őket,
érezhető, hogy még így, agyonkínózva is hatalmas az

Doktornó: Mit tudhatnék kitalálni,
ha az igazság nem elég!
Egy ember, aki a végét járja
- bár megszenvedett mindenért -

ereje, gyorsasága ügyessége. De aztán egyre fárad,
mozdulatai lassulnak, ütései gyengülnek.

törvénynél és hatalomnál
menedéket nem talál,
a legtörvényesebb keret közt
vár reá a kínhalál!
Ki ezt nem látja, semmit nem lát!
Ki ezt nem érti, semmit sem ért!
Legyen átkozott minden sejtje,
ki hatalmával visszaél!

Bunker: Higgadj, gyermekem,
mert elnémítalak!
Ne félj, döggivel van még rács
és döggivel van lakat.
Tartsd a szádat, te kis pisis!
Elég egy csúnya szó,
és - úgy éljek - kézbe vesz téged is
szeretett Smasszer apó.

Az Őr érkezik a cellába.
Némajáték. A rabok rögtönzött pantomimmal
eljátsszák ,hogy Szentjános rájuk támadott, majd hogy
el nem pusztította őket, vagy talán el is pusztította. Az
„előadás” során többen kifekve maradnak a földön.

Értjük?!
Édes gyermekem,
mondd, érted mit tehetnék!
Értsd meg végre, nincs az a pénz,
amiért én hajlítható lennék.
Hajlítható lennék.
Megértesz már?
Nincs az a pénz!
Hajlítható lennék!

Az Őr gumibotjával int Szentjánosnak, indulnak
kifelé. A Doktornő a lépcsőről lefelé jövet találkozik
velük.

Kilöki a Doktornőt az ajtón, utánavágja a tekerceset. A
korláthoz áll, lenéz, figyel az eseményeket.

Doktornő: Irgalom, jóember,
irgalom, egy perc türelem!
Nézzen rá, de összetört,
de elgyötört az én betegem!
Bármit tett is százezerszer
megbűnhődte már ...

Őr: Csendesüljön, arra kérem,
amíg kívül vár!

Indul, gumibotjával maga előtt tolv Szentjánost.

Bunker köhint, az Őr felnéz. Bunker int: hagyja a
fenébe, vigye vissza Szentjánost.

Őr engedelmeskedik. A Doktornő követné vissza a
cellába Szentjánost, de az Őr sorompót állít neki
gumibotjával, majd int, hogy távozzon. Doktornő
tétován el. Őr visszalöki a cellába Szentjánost és el.

Bunker elégedetten dörzsöli a kezét, majd visszamegy
a szobájába, felteszi a fejhallgatót, leül a monitor elé,

A verekedés ott folytatódik, ahol abbamaradt, amikor az Őr megjelent. Szentjános Bulldoggal kerül szembe, üt, az ütés rövid, Bulldog hátralép, a holtfáradt Szentjános saját lendületétől arccal a földre bukik. Bulldog már ugrana rá, amikor Korcs megint kést csúsztat a kezébe; jóval nagyobb, mint korábban. Szentjános kúszva-mászva-hengeredve menekülne, de nincs esélye. Megragadják, talpra állítják. Boxer int négy rabnak, hogy vegyék le övüket. Szentjános kezét, lábát szétfeszítik, felállítják a nézőtér felőli vasrács keresztpántjára, háttal a közönségnek, végtagjait odaszíjazzák a rácshoz.

Bestiális áldozati tánc

Bulldog, kezében a késsel, megindul Szentjános felé.

Szentjános: Irgalom, istenem,
Nyújts felém menedéket!
Édes istenem, légy velem,
hiszen ártatlan vagyok!
Igen, ártatlan vagyok!
Igen, ártatlan vagyok!

Bulldog: Gyilkos! Gyilkos! Gyilkosnak is söpredék!
Bélsár! Búzló pöcegödör-töltelék!
Felkent gané! Szent trágyalé!
Megdöglesz, Szentjánosunk!

Bulldog előrelendül, Rattler játékos kedvében elgáncsolja, Bulldog estében éri el Szentjánost, és belevágja a kést a heréjébe, a penge a közönség felé az ülep alatt villan elő.

Irdatlan ordítás.

és kéjes mosollyal várja a fejleményeket.

A Doktornő ismét érkezik, kezében most nincs a tekerecs, csak az orvosi táskája. Vívódva, önmagát győzködve halad fölfelé a vaslépcsőn. Belép.

Bunker: Nincs az a pénz!
Hogy mondjam már!
Miért nem értesz belőle!
Nincs az a pénz!
Micsoda tyúk!
A tököm leszáll már tőle!
Nincs az a pénz!
Nincs az a pénz!

Doktornő: És ha van az a pénz?!

Kinyitja a táskáját, Bunker elé tartja, egy pillanatra dermedt csend lent is, fent is.

Irgalom, istenem,
nyújts felém menedéket!
Édes istenem, légy velem,
hiszen ártatlan vagyok!
Igen, ártatlan vagyok!
Igen, ártatlan vagyok!

Bunker: Jöjj felém, hát ne legyél már idegen!
Szenvedőnek te legyél a kegyelem!
Ó jöjj felém, te tiszta pénz!
Hangodra megváltozunk!

A Doktornő hozzávágja táskáját Bunkerhez, a pénz

Őrült zene, teljes örület lent és fent.

röpül szertesztét, bunker őrzöngve kapkod érte, kotorja össze, közben eszelösen ordítja:

Engedd szabadon! Éljen a szabadság!
Humanitás, identitás, tolerancia! Francia elegancia! Egyenlőség, szabadság, testvériség! Éljen és erősödjék! Legfőbb érték az ember! Az embert nem lehet legyőzni! Győzni kell, győzni kell, gyűjts erőt!

A Doktornó fellöki, átugrik rajta, rohan le Szentjánosért.

A Doktornó az egyik, az Őr a másik felől érkezik. Az űr beengedi, az ajtó nyitva marad. Doktornó kétségbeesve rohan fivéréhez, átöleli - és sötét.

Zene, mint a csillámló hópehely:
Mindig van remény,
ha minden romba dőlt,
bízni kell, bízni kell, gyűjts erőt!

2. szín

Az apa lakása. Szentjános ágyban, párnák közt. Doktornó mellette ül. Apa és Augustus az asztalnál. A Doktornó karateruháján változás: fekete öv.

Augustus: Bizony, bizony vannak nehéz sorsok.
De azt mondom, amit a sors kimér,
azt vállalni kell.
Háttal a sorsnak senki nem lehet boldog,
amit a sors kimér, hiába menekülsz,
vállalni kell.

Apa: Édes fiam! - már megbocsáss, hogy így mondom -,
bizony az életünk de sokszor másként képzeljük el,
ha azt tudnánk, hogy elesünk, előbb leülnénk,
de akárhogy, így vagy úgy, lényeg, hogy valahogy

küzdeni kell.

Augusztus: Kedves apám - ha mondhatom így
- ne essék szólván a tisztesség -,
veled én ebben egyet nem értek:
az élet az nem játék,
micsoda beszéd, hogy
majdcsak lesz valahogy,
vagy úgy, vagy így!

Apa: Édes fiam, félre ne érts
- ne essék szólván a tisztesség -,
de mégis én nálad régebben élek,
egyetsmást láttam már,
és az, hogy valahogy
ne legyen, sose volt,
vagy úgy, vagy így!

Szentjános éledezik, hánykolódik. A Doktornő csendre inti a vitatkozókat. Szentjános bódultan kikel az ágyból, pantomimszerű mozgással körbejárja a szobát, tapogat, mint ahogy egy vak ismerkedik a környezetével. Tempója akadozó, változó, követhetetlen. Jó hosszú keresgélés után elkiáltja magát.

Szentjános: A küblííí!
Ebben a börtönben nem lehet hugyozni!

Apa: Nono! Azt mondom, nono!

Szentjános térül-fordul, az Apa mögé kerül, kezével himbálózást mutat.

Szentjános: Eljön a harang majd érted
gingalang
lógni fogsz az lesz a véged
gingalang

A doktornő hozzásiet, próbálja megnyugtatni, csitítani, kivezetni a szobából, de Szentjános ellenáll. Kifejti magát a Doktornő kezéből, aki engedi. Folytatódik az előbbi játék a képzeletbeli tárgyakkal, majd Szentjános leemel egy nem létező öblös vázát a nem létező polcra, maga elé tartja, és csurgat. Az Apa meg akarja akadályozni, de a Doktornő szelíden lefogja. Szentjános visszateszi a vázát, ahonnan levette, megint az öreg mögé kerül.

Gingalang
nincs harag

Révetegen visszabotorkál az ágyhoz, lefekszik, magára húzza a takarót. A doktornő vödröt, rongyot vesz elő, törli a tócsát. A csurgatás természetesen az előbb is, most is hangimitáció.

Doktornő: Ó, jó apám, ne nézzed ily sötéten!
A saját életeddel őt meg nem mérheted.
A vágás talán, amely a testét érte,
egyszer beforr, de lelke nem heged.
Ó, jó apám,
irgalmazz neki,
hiába van közöttünk,
feledni képtelen.
Félmáiban minden kínját újraszenvedni,
minden kínját százezerszer újraszenvedni.

Apa: Nono!

Augusztus: Jó kedvesem, hidd el, tudom, mit érzel,
 bár saját életemmel meg nem érthetem.
 A sok szörnyű kín, amely a lelkét érte,
 őt gyötri meg, de téged féltelek!
 Ó, jó uram,
 irgalmazz nekünk,
 egy örült van közöttünk,
 feledni képtelen,
 félálomban minden kínját újraszenvedi,
 minden kínját százezerszer újraszenvedi.

Apa: Lányom, vigyázz!
 Még semminek nincs vége!
 Lányom, vigyázz,
 lesz még folytatás!
 Mi vagyok én hozzád! -
 egy bugris paraszt!
 Egyetlenegy érdemem, hogy
 tanítottalak.
 Ám a paraszt
 megtanulta azt,
 hogy kő nem hullhat fölfelé, ősz
 nem fakaszt tavaszt.
 Megmondja bármely féleszű,
 idétlen vak, süket:
 kit anyja egyszer félreszült,
 ujjá nem szülheted!

Doktornő: Egy közmondást én is tudok:
 Nyisd ki szemed, csukd be szád, ha félsz!
 Tesszük a dolgunkat, jó apám,
 ennyi az egész.

Csak még annyit jó apám
 - szíved a szó ne sértse -,
 életet nekem is az adott,
 aki őt „félreszülte”.

S még valamit, hogy tisztán lássunk:
 ha sorsunk akkor nem szakad szét,
 s a jóhiszemű, vagy inkább önző szándék
 meghagy testvérnek két testvért,
 nem lenne kórterem most a lakásunk.
 És más lenne minden.

Apa: Na tessék!

Csöngetés

Szentjános hánykolódni kezd az ágyban. Pénzbeszedő érkezik. Figurája azonos Bunkerével, jelmeze, maszkja is azonos, de őrajta minden aranysárga, sárga a két karika a szeme körül is és a „lőrés” a száján.

Pénzbeszedő: Taríram.

Az annyi, mint hogy
annyi, mint hogy
tíram.

Papam papam.

Papam papam.

Minden olcsó,
mert a szívem
színarany.

Taríram.

Víz, gáz, tűz, bűz - tízezer.

Mit kérdezel?

Ja persze, hozzá

hideg, meleg,

lift, luft,

pice, padlás:

húszezer.

Mit kérdezel?

Taríram.

Olcsón mérem,

mert a szívem

színarany.

Na még egyszer:

víz, gáz, tűz, bűz,

hitel, vitel, lift, luft,

csiki, csuki, pince, padlás

tíram

taríram

ablakadó, ajtóadó, kéményadó, takarodó

tíram

taríram

beírás, kiírás, felírás, leírás, kimondás, bemondás,

betiltás, betöltés, letiltás, letöltés, lekötés, felkötés,

ábé - kábé százezer.

Kétszázezer.

Nekem is több van,

olcsón mérem -

ilyen az élet, kérem!

Szentjános: Kuss!

Szerinted ez így jó, minden így logikus!

Pállott sárga szádból genny minden szavad!

Elrendeztünk mindent! Megfizettelek,

s nem vagyok szabad!

Mállott görény okádd ki lelked,

nem vagyok szabad!

A pénzbeszedőhöz ugrik, fojtogatni kezdi. A két férfi lefogja, a Doktornő hátulról injekciót nyom belé. A pénzbeszedő kiszabadul, de Szentjános még belerúg, lendületet adva a kijáráthoz. Szentjános elernyed, a Doktornő lefekteti, Szentjános félkábulatban mormolja:

Eljön a harang majd érted, gíngalang
lógni fogsz, az lesz a véged, gíngalang

Elalszik

Apa: Most azt mondom: elég!
Tovább nem túrhetem,
hogy értelmetlen elpusztítsák
egyetlen életem
egyetlenegy szép reményét:
drága gyermekem.
Azt mondom, most vége!
Megtelt a pohár!
Vagy ő, vagy én! Mert egyikünkre
bolondokháza vár.
Rács és kötél!
Nem segíthet más.
Ez közveszélyes örült!
Itt nincs megalkuvás!

Doktornő: Jó apám, vigyázz!
Gondold meg, mit kell tennem!
Ha nem segítek, elvesz,
s én mindenképp elveszek.
Hisz véres pénzen magamra vettem
minden bűnét, tettét,
hát adj esélyt, hogy megmenthessem
szánalmas életét!

Augusztus: Kedves, én a párod vagyok, nem bírád,
sem feletted, sem helyetted én nem dönthetek,
de jobb lenne, ha a dolgot másokra bízánád,
a törvényes keret ...

Doktornő: Törvény! Keret!
Egy nap, és vége!
Máris csak test! De nekem vérem!
Semmi tőle nem szakíthat el!

Apa. Szép, jó világ,
ahol a vénnek kell ölre menni!
Szép, jó világ,
miért kell mindent tönkretenni!
Szép, jó világ,
mondd, így mivé leszel!

Szép, jó világ,
ahol a bűnnek kell erénynek lenni!

Augusztus: Szép, jó világ,
ahol a bűnnek kell erénynek lenni!
Szép, jó világ,
miért kell mindent tönkretenni!
Szép, jó világ,
mondd, így mivé leszel!

Bárhogy lesz, melletted állok.
Szép, jó világ,

Hogyha kell, őrződde válok.
Szép, jó világ,
mondd, így mivé leszel!

miért kell mindent tönkretenni!
Szép, jó világ,
mondd, így mivé leszel!

Doktornő: Szép, jó világ,
de nem törhet meg engem!
Szép, jó világ,
most kell erősnek lennem!
Szép, jó világ.
Tudom, hogy mit kell tennem!
Szép, jó világ,
szép, jó világ,
szép, jó világ!
Senki tőle nem szakíthat el!

Sötét

3. szín

Új otthon. Rács, mint az apa lakásában, itt: lángvörös. Vörös a galéria is, a korlát, a függöny - most Szentjános szobája. Lent a berendezés körülbelül az apáéval, de néhány apróságtól lakályosabb. A doktornő a heverőn ül, Szentjános az ölébe hajtja a fejét. A rácson kívül - tehát az utcán - Augusztus járkál fel-alá izgatottan, vívódóan. Teljes ruházata sötétbordó, mint mellénye az előzőekben.

Doktornő: Madárkám, madárkám,
aranyos madárka,
repülj hozzám, vár rád
aranyos kalitka,
aranyos kalitka,
színezüst a zárja,
színezüst a zárja,
gyémánt csengő rajta.

Nem szoktam, nem szoktam
kalitkában háltni,
csak szoktam, csak szoktam
zöld erdőben szállni,

zöld erdőben szállni,
fenyőmagot szedni,
fenyőmagot enni,
gyöngyharmatot inni.

Augusztus nekidurálja magát, benyit, megáll az ajtóban. A Doktornő nem veszi észre, úgy folytatja énekét.

Kötöttem lovamat
szomorú fűzfához,
kötöttem magamat
gyöngye violához,
lovamat eloldom,
amikor a hold kel,
de tőled, violám,
csak a halál old el.

Felpillant, összekapja magát.

Hát te?!
Ó, hát te ...

Augusztus: Eljöttem.
Itt vagyok.

Doktornő: Az jó. Nekem jó.

Augusztus: Tudod, nagyon,
nagyon nehéz ...

Doktornő: Ne szólj.
Most ne szólj!

(Szentjánoshoz) Késő, tudod, most menned kell szépen.
Elmúlt megint egy nap,
holnap is jön egy másik,
s én holnap megint várlak,
holnap megint
álmodunk arról,
milyen volt, mikor még
egyikünk sem élt,
nem voltál te,
és nem voltam én.
És aztán mégis lettünk.
Szép álmokat!
Jó éjt!

Szentjános nem veszi le a szemét Augusztusról.

Szentjános: Én
ember
vagyok.
Ember

akar.
 Én
 akarok
 menni.
 Megyek,
 mert
 akarok.
 Jó
 éjt.

Révetegen, de nem ugyanazzal a pantomimszerű mozgással, mint az Apa lakásán, felbotorkál a szobájába, leül az ágyára, fejét a két tenyerébe hajtja,

Augusztus: Útra kélek én,
 ha álom száll reám:
 a boldogságom máshol vár talán,
 de visszatérek én, ó,
 visszahív hozzád
 a fényed, a fényed, a fényed!
 Ábrándot kergetek,
 így végül elveszek,
 térden kérlek, oldozzál fel engemet!
 Ábrándot kergetek,
 és mégis elmegyek,
 térden állva boldog senki nem lehet!

Sokkal tartozom,
 ezt én is érzem már,
 bár gyakran tőled messze űz a vágy,
 sokkal tartozom, ó,
 hogy meg nem ölt a láng,
 bár égek, égek, úgy égek!
 Ábrándot kergetek,
 így végül elveszek,
 térden kérlek, oldozzál fel engemet!
 Ábrándot kergetek,
 és mégis elmegyek,
 térden állva boldog senki nem lehet!

Mennyit érek én,
 te sem tudod talán.
 Egy bolygó lélek békét nem talál.
 Újra égek én, ó,
 és indulok tovább,
 bár félek, félek, úgy félek!
 Ábrándot kergetek,
 így végül elveszek,
 térden kérlek, oldozzál fel engemet!
 Ábrándot kergetek,

és mégis elmegyek,
térden állva boldog senki nem lehet!

Ábrándot kergetek,
és mégis elmegyek,
térden állva senki boldog nem lehet!
Ábrándot kergetek,
így végül elveszek,
térden kérlek, mentsétek meg lelkemet.

Odakinn meg-megvillan egy-egy hulló csillag fénye.

Doktornő: Hulló csillag.
Jelkép.
Szép.
Szép, de nem igaz.
Nem hagyom, hogy igaz legyen.
Szép, szomorú Augusztus, én nem hagyom.

Hulló csillagon tűnő alkonyon
megpihent a fáradt fény az arcodon,
s én csak meghatottan állok.
Fáradt arcodon ott a fény, tudom,
akkor is, ha éjbe hulló csillagod
nem jut át az éjszakákon.
Ott látom még,
ott érzem még
bús szemedén.
Ott érzem még,
elnézem még,
úgy szeretem,
úgy szeretem,
hogyan fény van nekem!
Hulló csillagon tűnő alkonyon
átsuhant a fáradt fény az arcodon,
átsuhant, de én még látom.

Zenekar

A rácson kívül, a másik utca felől megjelenik az apa, ugyanúgy tipródik, mint az előbb Augusztus.

Ott látom még,
ott érzem még
bús szemedén.
Ott érzem még,
elnézem még,
úgy szeretem,
úgy szeretem,
hogyan fény vagy nekem!
Hulló csillagon tűnő alkonyon

átsuhant a fáradt fény az arcodon,
 átsuhant, de én még látom.

ó na-na nana
 szóló, duó, majd kórus

Ölelkezve araszolnak az ágyhoz, kezdik kihámozni egymást a ruhájukból, szerelmi játék. Szentjános mind zaklatottabban, keservebben, térdén-hason kínlódva, fülét a padlóra szorítva próbálja kivenni, hogy mi történik odalenn. Amikor ők vetközni kezdenek, Szentjános is sorra lecibálja-tépi magáról a ruhadarabjait. Testszínű trikóöltözékben marad. Mindez háttal a közönségnek. Hirtelen megfordul, Őléből monumentális falosz mered. (Első pillantásra is egyértelműnek kell lennie, hogy nem valódi.) Eddig mindvégig jeltelen, mézsfehér arcán most ott az elítéltek vérvörös karikája a szeme és a szája körül. A lágyan kezdődő nanázás egyre inkább szerelmi extázisba lüktet, ebbe egy oktávval feljebb belesüvíti Szentjános hangja. Átveti magát a korláton, Augusztust megragadja, hátulról leüti, a férfi mozdulatlan. A doktornőnek nincs ideje ocsúdni, Szentjános már lefogta, gyűri maga alá. A nő kétségbeesetten sikolt, az Apa rájuk szakítja az ajtót.

Apa: Megállj!
 Megállj, a gyilkos istened!

Szentjános, mint akit darázs csípett meg, felugrik, támadásra görbül.

Zene: Jöjj felém, hát ne legyél már idegen ...

Szentjános: Eljött
 a harang
 érted
 eljött
 a harang
 érted
 eljött
 a harang
 érted.

Dermesztő lassúsággal, darabos, állati mozgással, két markoló kezét előre nyújtva megindul az öreg felé, a szerencsétlen hátrál, ameddig tud, míg maga mögött a rácsba nem ütközik. Szentjános beéri, megmarkolja a torkát. A Doktornő kétségbeesett kapkodással néz körül, hol találna valami alkalmas tárgyat. Megpillantja a függő, hatalmas fekete fémkeresztet, lekapja, egy ugrással a bátyja mögött van, lesújt, és Szentjánosnak vége. Közben egymás után feltünedeznek a börtönkín-zene vonagló mocsárzöld alakjai, majd a rabok, az őr kezében arany bilincs. A Doktornő szó nélkül megindul felé, előre nyújtott kézzel. Az Őr megbilincseli. Fináléhoz felkészülni. A börtönrácsra rákerül a felső rácszat is, szintén arany színű. Utolsónak Bunker érkezik.

Bunker: Gyermekek, én csak apád vagyok, nem bírád,
 sem helyetted, sem feletted én nem dönthetek.
 Tán jobb lenne, ha a dolgot másokra bízánád:
 a törvényes keret
 mindenek felett.
 De bármi lesz, én melletted állok,
 hogyha kell, őrződde válok,
 semmi tőlem nem szakíthat el.

Rabok: Szép, jó világ,
 ahol a bűnnek kell erénynek lenni!
 Szép, jó világ,
 miért kell mindent tönkretenni!
 Szép, jó világ,
 mondd, így mivé leszel!

Őr: Jöjj közénk, hát ne legyél már idegen,
 légy a fény a megalázott szíveken!
 Ó jöjj közénk, te tiszta fény,
 ártatlan Szentjánosunk!

Rokokó piruettel odapörög a halott Szentjánoshoz, mellé kuporodik, fejét ölébe veszi, a közönség felé fordítja.

Szentjános: Ott látom még, ott érzem még bús szemedet.
 Ott érzem még, elnézem még, úgy szeretem,
 úgy szeretem, hogy a fény vagy nekem!
 Hulló csillagon tűnő alkonyon
 átsuhant a fáradt fény az arcodon,
 átsuhant, de én még látom.

Apa, Augusztus: Ó na-na nana
 na nanana na nanana na nanana

Totál örület

Hirtelen csend. Utat nyitnak a rivalda felé meginduló Doktornőnek.

Doktornő: Mielőtt mindannyian lesminkelnénk,
 (parlando) érdemes levonnunk a tanulságot.
 Vagy legalábbis egy részét.
 Minden ember - legyen szándéka bármilyen tiszta -,
 bukásra van ítélve, ha nem ismeri fel,
 hogy rácsok között nem kereshet csorbítatlan törvényt.
 Rács van. A rács elkerülhetetlen.
 De a törvényes keret felett ott az igazság.

Két megbilincselte kezével mutat fölfelé, majd ismét maga elé ejti. Előbbre lép. Halkan, egészen lassan kezdi a cappella énekét, majd fokozatosan belelendül.

Az igazságnak győzni kell,
 ha nincs is már erőd,
 bízni kell, ne térdepelj a sors előtt!
 Az igazságnak győzni kell
 minden rossz fölött,
 győzni kell, győzni kell, gyűjts erőt!

Az igazságnak győzni kell,
 ha minden romba dőlt,
 győzni kell, ne térdepelj a sors előtt!

Az igazságnak győzni kell
minden rossz fölött,
győzni kell, győzni kell, gyűjts erőt!

Ismétlés szükség szerint, tapsrend - és vége.